

Vozíčkářkami na zkoušku

Bylo chladné úterní ráno a my si po kratším hledání správného vchodu vyzvedly vozíček v Jedličkově ústavu. Následovala trochu drkotavá cesta na stanici metra Vyšehrad. Odtud jsme se vypravily na Budějovickou. Cestou metrem se Zdeňka ujišťovala, zda ji někdo nepozoruje. Na Budějovické jsme se při čekání na výtah vyměnily a vozíčkářkou byla Marta. Ze stanice metra jsme se chtěly dostat na autobus, který by nás dovezl na Želivského. Musely jsme však znovu ujít celou délku stanice, než jsme se dostaly k východu pro vozíčkáře. Vytlačit vozík do kopce není žádná legrace a tak se Zdeňka trochu zadýchala. Na zastávce jsme si vytipovaly správný nízkopodlažní spoj, avšak řidič autobusu nás zklamal, když nám oznámil, že plošinu vysunout nemůže, jelikož by se mohla zaseknout, autobus by už neodjel a my bychom ještě musely zaplatit způsobenou škodu. Aspoň nám tedy pomohl s vozíčkem nastoupit. Cesta nám zabrala asi půl hodiny, než jsme za pomoci řidiče z autobusu vystoupily. Naše další kroky vedly směrem na Floru. Cesta po chodníku byla jedna velká kličková. Tu strom, tady lampa a další strom. Do toho na každém kroku výmol, který vozík musí zdolat. Přecházení přes cestu taky není žádný med. Přechod tu sice je, ale schod z chodníku je na vozík a naše nezkušenosti dost vysoký, proto hledáme jinou cestu kolem.

Jelikož nám byla už pořádná zima, namířily jsme si to do obchodního centra na Floře, kde jsme vyzkoušely i výběr z bankomatu. S ním by nebyl pro vozíčkáře problém, až na to, že se obrazovka leskla a byla těžko čitelná. Poté jsme zamířily na horkou čokoládu a čaj do místní bageterie. Paní z obsluhy byla sice příjemná, ale na vzdálenost, která nás oddělovala, ji nebylo slyšet ani rozumět. Ještě předtím, než jsme centrum opustily, jsme zavítaly na toalety pro vozíčkáře, kde jedinou obtíží bylo z vozíčku dosáhnout na papírové utěrky na ruce.

Cestou z obchodního centra jsme se rozmýšlely, kam pojedeme nyní. Rozhodly jsme se jet tramvají a vystoupit na nějaké stanici metra, otázkou bylo, na které, jelikož si ani jedna z nás nepamatovala, kde je a není bezbariérový přístup do metra. Nakonec jsme se rozhodly vystoupit až na Karlově náměstí, kde sice není bezbariérový přístup, ale na Národní třídu, kde bezbariérový přístup je, to není daleko. Jen tak pro doplnění na trase tramvaje číslo 16, kterou jsme jely, je spousta stanic metra (Náměstí Míru, I. P. Pavlova, Karlovo náměstí, Anděl), ale ani jedna nemá bezbariérový přístup. Přes park si Zdeňka vyzkoušela samostatnou jízdu. Snažila jsem se ovládat vozíček jen rukama a pokračovat v jízdě bez pomoci holek. Cesta sice vedla po rovince, ale už po krátké chvíli mě začaly bolet ruce, a když se chodník začal mírně svažovat, nevěděla jsem si s vozíčkem moc rady. Obdivuji všechny vozíčkáře, kteří se se všemi těmito nástrahami města musí potýkat každý den.

Na Národní třídě jsme byly asi za 10 až 15 minut. Při jízdě výtahem dolů jsme se vyměnily, jedno metro nám ujelo, tak jsme čekaly na další. Musím říci, že jsem měla trochu strach, abych nesjela do kolejiště, i když mě holky držely. Metrem jsme jely jen na Florenc, a tam přestupovaly z B na C. Byl to nejdelší přestup v mém životě. Aby se člověk na vozíku a maminky s kočárkem dostali z Florence B na Florenc C, musí absolvovat cestu čtyřmi výtahy, které spojují přestupní chodby, nutno říci, že výtahy i chodby jsou opravdu nechutné. Jeden výtah nás vyvezl úplně ven a musely jsme přejít kousek venkem do dalšího výtahu. Poslední

výtah nás svezl již na nástupiště. Všimla jsem si, že výtah je hojně využíván i lidmi, kteří by těch pár kroků po schodech zvládli. Z Florence jsme už musely jet zpět na Vyšehrad, jelikož nám ve 13 hodin začínala přednáška. Ale zkušenost to byla obrovská a myslím, že pro nás všechny velmi přínosná a nezapomenutelná.

Z našeho pohledu

Čepelková Marta

- Byla mi fakt velká zima na nohy, a když jsme z vozíku slezla, brněly mi a chvíli mi trvalo, než jsem to rozchodila
- Když člověk sedí, vidí mnohem více té špíny a hnusu, byla jsem tomu jakoby blíže
- Je to opravdu náročné dělat asistentku, vozík je těžký do kopce a neudržitelný z kopce

Dufalová Zdeňka

- Není lehké dělat asistenta - bála jsem se, když mě holky nakláněly s vozíčkem do tramvaje, bylo i nepříjemné jet po chodníku, kde byly díry - asistent musí být velice pozorný a vozíčkář k němu musí mít důvěru, musí si být jistý, že se na něj může spolehnout - „nepustí mě z kopce... “ ☺

Kaněrová Tereza

- Jako asistent vozíčkáře musí mít člověk neskutečnou sílu, aby vozík vytlačil do kopce, vytáhl do autobusu nebo tramvaje – problém nastává, když není na nástupišti ostrůvek, ze kterého se snáze do tramvaje s vozíčkem nastoupí. Také je nepříjemné najedete-li někomu na nohu, a můžete za to vy, ne vozíčkář, na kterého se postižený podívá
- Z pohledu vozíčkáře je to o důvěře k asistentovi. Také jsem si vyzkoušela, jak těžké je ovládat vozík sám, už jen jet rovně dá zabrat a strefit se do dveří výtahu se mi vůbec nepovedlo

Jak se k nám chovali ostatní lidé?

Dufalová Zdenka

- Asi se nedá obecně říct, že jsme byly s vozíčkem všude středem pozornosti, ani že by si nás naopak lidé vůbec nevšimli - záleží asi na konkrétním člověku a jeho postoji
- Když jsme přijely na tramvajovou zastávku nebo i do dopravního prostředku, všimla jsem si, že lidé automaticky a beze slov uhýbali nebo od nás odstupovali pryč, možná, abychom po nich nic nechtěly ☺
- Někteří se ale i usmáli nebo řekli, ať si sedneme na jejich místo a zvedli se
- Myslím, že k vozíčkářům se lidé v metru nebo v tramvaji chovají mnohem lépe než například ke starým lidem, často vidím, že do metra přistoupí starý člověk, někdy dokonce i s holí a nikoho z mladých nenapadne zvednout se a pustit ho sednout na své místo, člověk na vozíčku podle mě budí větší „respekt“, lidé mu spíš uhnou a pustí ho, kam potřebuje

- Při cestě z Jedličkova ústavu k metru mě Marta tlačila na vozíčku do dlouhého a prudkého kopce a bylo opravdu vidět, že je se silami v koncích - pak kolem nás zrovna procházel mladý kluk, čekala jsem, jestli nějak zareaguje a pomůže nám, ale jen nás lhostejně bez jediného pohledu předešel - to mi připadalo docela smutné a bezohledné
- O kousek dál na nás jiný kluk pískal a volal: „Ahoj holky!“☺ – nevím, jestli se nám tím vysmíval...

Čepelková Marta

- Nezaznamenala jsem pohledy druhých ve smyslu civění, jen pár soucitných pohledů
- Někteří lidé, dělají, že vás nevidí Nevím, co je horší, zda všímavost nebo nevšímavost, ale asi by to mělo být něco mezi

Kaněrová Tereza

- Měla jsem pocit, že se na mě lidé moc nedívají, spíše děti, pro které je to asi neobvyklý pohled na postiženého člověka. Myslím, že v Praze jsou lidé na vozíčkáře celkem zvyklí a město je pro ně více přizpůsobené. Kdybychom takto vyrazily ve městě, odkud pocházím, lidé by se na mě dívali více a měla bych větší potíže se někam dopravit. Menší města nemají například tolik prostředků na bezbariérovost.
- Jak jsem již zmínila, vadilo mi u obsluhy občerstvení, že se paní třeba nenaklonila blíže, abych jí rozuměla